

Deuteronomium 6:4

“Hoor Israel! De HEERE onze God is een enig HEERE!”

De HEERE is

1 de getrouwe God

2 de Verbondsgod

3 de enige God

Gemeente, doopouders,

Eindelijk is het zover. Na 38 jaar wachten en verlangen. Dat het volk Israel aan de grens van Kanaan staat. En als ze er dan zijn zullen en God hun dat land gegeven heeft, dan zullen ze daar een bestaan op mogen bouwen. Er mogen leven als man en vrouw, als ouders en kinderen. Ze kunnen over de Jordaan het land al zien liggen.

Maar dan komt er oponthoud. En behoorlijk lang ook. Kijk, dat er dingen geregeld moeten worden ligt voor de hand. Dat de HEERE in Numeri aan het eind de verdeling over de stammen bekend maakt dat moet gebeuren, dat begrijpt iedereen. Maar dan komt Deuteronomium. 33 hoofdstukken lang moet Mozes tegen het volk spreken. Eerst drie hoofdstukken over de geschiedenis van Israel. Dan 2 hoofdstukken met de oproep de HEERE te dienen en de tien geboden. Dan Deuteronomium 6:1-9. En dan tot en met hoofdstuk 26 de uitwerking van de 10 geboden. En dan enkele slothoofdstukken. Een heel oponthoud. Een heel stuk onderwijs, een hele cursus zou je vandaag de dag zeggen. Maar de HEERE vindt het blijkbaar nodig.

Geen wonder dat in de kerk onderwijs zo belangrijk is. Dat er in de kerk zondagsschool en catechisatie is. En voor je belijdenis doet minstens één jaar belijdeniscatechisatie is. Dat je voor je in het huwelijk treedt, huwelijksgesprek hebt en een huwelijksdienst. Dat er, voor je aan de opvoeding begint, een doopzitting hebt en een doopdienst. En elke doopdienst is weer een stukje herhalings- en verdiepingsonderwijs. Als je voor aannemer een paar jaar lang studeren moet, als je voor chauffeur cursussen moet volgen, als je voor accountant jarenlang studeren moet, eigenlijk vreemd dat je voor vader en moeder 1 avondje doopzitting hebt. Als je omgaat met gebouwen, stoffen en cijfers jarenlang, als je omgaat met kinderen, zielen, één avondje. Dan mogen we gerust daarin investeren als gemeente, investeren als ouders, blijven lezen in christelijke boeken en bladen over opvoeding. Echt, met intuïtie alleen red je het niet. Onderwijs is nodig en blijft nodig.

1 de getrouwe God

Laten we meeluisteren met Israel: hoor Israel, de HEERE! Mozes heeft zojuist 3 hoofdstukken lang over de HEERE gesproken. Over Zijn weg met het volk. Vanaf de Sinai, de plaats van de wetgeving en de tabernakel en van de zonde met het gouden kalf. Naar de grens met

Kanaan. Maar het volk was ongelovig en geloofde Kaleb en Jozua niet. En 38 jaar zwerven in de woestijn. En de HEERE beschermde hen dat volkeren hen niet aanvielen. En de HEERE verdroeg hen in al hun zonden en mumureringen. En de HEERE sterkte hen om koningen te verslaan. En de HEERE beloofde hen het land Kanaan. De HEERE was trouw aan Zijn belofte. En Hij bleef trouw. Hij had aan Abraham het land beloofd en aan diens nageslacht en dat het Hem zou dienen. Daarom deed Hij also met Israel. God bleef trouw aan Zijn belofte. Daarom hield Hij het uit met het volk. Hoewel het volk bleef afdwalen en afgoden zoeken en dienen.

En die lijn zal nog verder doorlopen. De HEERE blijft trouw aan Zijn belofte, Israel blijft afdwalen en afgoden dienen. En die trouw van de HEERE zal zover gaan dat Hij zelfs Zijn Eigen Zoon zal zenden en overgeven. Om Zijn woord na te komen. Kijk, als ik u mijn woord geef en beloof morgen uw kind bij school af te halen, maar mijn auto is kapot. Dan kan ik direct bij een bedrijf een andere auto huren voor € 100,- per dag, maar dan zal ik u opbellen en zeggen: ik kan helaas mijn woord niet nakomen, kunt u iets anders bedenken om uw kind thuis te krijgen. Om de belofte van een volk dat Hem zou dienen waar te maken moet uiteindelijk Zijn Eigen Zoon Zijn leven komen geven. Volmaakt gehoorzaam zijn. Alle gerechtigheid volbrengen. Zijn bloed storten. Maar Hij doet het. Hij vervult Zijn belofte koste wat het Hem kost. Zijn Eigen Zoon. En de Zoon Zijn leven, Zijn bloed, Zijn kruisdood. Zo is de HEERE! En de heilige Doop toont ons dat. Want dat water is beeld van het bloed van Christus. Dat Ruben en Deborah Gods beloften krijgen, kinderen van het verbond zijn, dat is te danken aan dat bloed van Christus. De Bijbel, je Psalmboekje, de kerkdienst, de gemeente waar je in opgroeit, te danken aan Jezus' bloed. Wees er maar zuinig op, gebruik het maar veel. Er is wat voor gedaan om het je te geven.

En dat de HEERE deze God is en dat Hij zo God is dat heeft Mozes het volk laten zien vanuit de geschiedenis. Daarin heeft God getoond Wie Hij is. Dat hebben we, denk aan Psalm 78, door te geven aan het volgende geslacht. In de opvoeding, in het christelijk onderwijs: de Bijbelse geschiedenis. Het leven van de Heere Jezus. De geschiedenis van de kerk. De geschiedenis van ons voorgeslacht. Lees daaruit voor. Bijbelse en kerkgeschiedenis. Vertel daarover: over het voorgeslacht en als we het mogen weten: de daden Gods in ons voorgeslacht. Zo heeft opa geleefd, zo oma en daarin is Gods trouw en Zijn werk te zien. Vertel erover uit je eigen leven om Gods werken te laten zien.

En vanuit die geschiedenis komt Mozes tot de belijdenis. De

HEERE onze God is een enige HEERE. Vanuit de geschiedenis is de kerk tot belijdenissen gekomen. De 12 artikelen, Nicea, Athanasius, Catechismus, Nederlandse Geloofsbelijdenis, Dordtse Leerregels. Om net als Mozes, die door te geven aan de volgende generatie. In gezin, gemeente en christelijk onderwijs. Ouders, leidinggevend, leerkrachten, kennen we zelf de geschiedenis van Gods handelen? Kennen we zelf de belijdenissen vanuit de geschiedenis en verdiepen we ons daarin?

2 de Verbondsgod

De belijdenis die Mozes het volk Israel en ons laat horen bestaat eigenlijk uit twee delen. Eerst: de HEERE is onze God. En dan: de HEERE is enig, de Enige.

Dat eerste is me even wat! De HEERE, Die zo trouw is aan Zijn woord dat Hij zelfs Zijn Eigen Zoon geeft om Zijn belofte waar te maken, deze HEERE is onze God. Dat geldt Israel, dat geldt ons als bij Israel ingelijfd. Deze HEERE is onze God. De HEERE zegt dus niet: Ik zal jouw God zijn als..... als jij Mij gaat zoeken, als jij Mij gaat dienen, als jij berouw gaat krijgen over je zonden, als jij komt tot Christus. Dan zal Ik jouw tot een God zijn. Och, dan zou het nooit zover komen. Dan zou de belofte een zandgrond zijn waarin ik weg zou zinken. Als ik...dan zal de HEERE mij tot een God zijn, maar hoe kom ik zover....

Nu zou je kunnen denken, ja geldt dat eigenlijk niet alle mensen? Alle mensen zijn toch door God geschapen. Dus in die zin geldt van alle mensen dat de HEERE hun Schepper, hun God is. Maar dat wordt hier niet bedoeld. Hier wordt bedoeld deze HEERE is onze God: Hij maakt Zich bekend aan ons, Hij noemt ons Zijn volk. Hij wil ons zegenen en zaligmaken. Het betekent wat in de 1^e doopvraag staat: dat wij met onze kinderen in Christus geheiligd zijn. Dat in Christus Zijn beloften ons gelden: Ik zal u heil geven en gij zult Mij dienen. Zo is de HEERE onze God. En de God van onze kinderen. Dus de HEERE is uw God, is jouw God, is de God van Ruben en Deborah. Mag je dat zo zeggen? De HEERE is mijn God? Ja, dat mag. Je hoeft en mag niet denken: misschien ben ik niet welkom bij de HEERE, misschien ben ik wel een verworpene. Dat is ene kant: de HEERE is de God van alle verbondskinderen. Omdat...omdat...Hij dat wil. Omdat Hij goedertieren is van geslacht tot geslacht.

De HEERE is onze God. Niet omdat het door ons is gevraagd. Maar omdat Hij naar ons vraagt. En ook niet omdat het aan ons is gevraagd. Zou je willen dat Ik je God ben? Nee, gelukkig niet, want dan had ik zeker weten 'nee' gezegd. Maar zonder dat ik erom vroeg en tegen mijn wens in heeft de HEERE gezegd: Ik ben je God. Al in de schoot van je moeder. Dat is ook zo'n troost als kinderen in de moederschoot komen

te overlijden. Ik ben je God. Ik zeg het. En Ik toon het in de Heilige Doop.

Dat is toch wel reden voor diepe verwondering, doopouders. Want ons kind is in zonden ontvangen en geboren en daarom de verdoemenis zelf onderworpen. Het zal vanuit zichzelf nooit naar de HEERE gaan vragen. En wat is ons kindje anders dan een kindje in Nepal of in Iran? Niets. En toch, onverdiend en in onderscheid van andere kindjes zegt de HEERE tegen ons en ons kindje: Ik ben je God. Ik zal je heil geven en jij zult Mij dienen. En in het geloof zeg je: daar heb ik mijn zaligheid aan te danken: dat U het wilde, terwijl ik niet wilde.

En nu de andere kant: deze belofte is geen zandgrond. Maar ook geen rustgrond. Om heerlijk op te rusten, ziezo, dat gaat wel goed. Dat moet toch wel heel raar gaan wil ik verloren gaan. In elk geval toch de meeste kans dat het wel goed komt met me. Nee, zo niet, want juist als het waar is; de HEERE is onze God, dan begint Zijn worsteling om ons hart en leven. Vergelijk het met een bepaald soort schildpadden. Er is een soort schildpad dat als ze jongen krijgen uit zee komt en de Galapagos eilanden opkruipt. En daar op dat eiland worden de jongen geboren. Maar die jonge diertjes hebben een instinct: naar zee. Zodra ze kunnen kruipen, kruipen ze van het eiland af, de zee in, daar kunnen ze leven. Weg van het eiland. Kijk, zo worden wij en onze kinderen geboren op het eiland van het verbond. Maar ons instinct, onze zondige natuur is, zodra wij denken kunnen: weg, ervandaan, de zee in. Het heil van deze God zegt ons niks, de dienst van deze God trekt ons niet. We willen de zee in van een leven zonder God. Dat trekt veel meer. En wat is nu de opvoeding? Dat is de worsteling van God om ons hart. De HEERE wil ons van de zonde weghouden en naar hem doen trekken, doen hongeren en dorsten. Wijk toch van het kwaad, zoek toch de HEERE.

HEERE geef mij een hart om U te kennen en naar U te verlangen, geef Mij een hart om de zonde te haten en van te gruwen.

En zo is de doop, het verbond een pleitgrond, geen zandgrond, geen rustgrond. Pleitgrond.

Zo had Mozes dat gedaan bij de berg Sinai. Toen het volk gezondigd had en de HEERE had gezegd: Ik verdelg dit volk, Ik roei het uit. Toen had Mozes gesmeekt en gepleit: HEERE, het is toch Uw volk, naar U Naam genoemd. Wat zullen de heidenen dan zeggen. Het is toch tot Uw eer als het volk van U ook voor U leven mag?

Zo mag je pleiten voor je kind. Bij het opvoeden. HEERE, zegen onze opvoeding. Tot eer van Uw Naam. Vanaf het begin. Niet dat je ahw eerst

het probeert met de opvoeding, en als dan de opvoeding niet het gewenste resultaat geeft, dan gaan bidden als tweede middel. Maar ondertussen mag het wel: juist als kinderen, kleinkinderen, de HEERE verlaten: HEERE, gedenk Uw verbond, zij zijn toch naar Uw Naam genoemd. Laat hen U dan kennen. Laat hen U dan zoeken en dienen. Gij zijt toch hun God. Zo als pleitgrond voor jezelf. HEERE, Gij zijt mijn God, maar ik ben geneigd van U af te gaan en weg te gaan. Er pleit zoveel tegen mij: ik heb zolang U niet gezocht, ik heb zoveel schuld, ik ben zo onrein. Maar daar is één pletgrond tegenover: Gij zijt immers mijn God. HEERE, neem mij daarom aan in genade, een andere grond is er niet en komt er niet. 3 de enige God.

Het tweede deel van de belijdenis: de HEERE is enig, de Enige. Daar zitten drie lagen in, in deze belijdenis. Alleen de HEERE is God, de Enige. Dat houdt ook in: Hij kan het volle heil Alleen bewerken. Niemand heeft Hij nodig. Hij is Degene Die alles geeft. Dat blijkt ook wel uit de formule van de Doop: in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Kijk, de Vader, dat is de God van het heil. Van de erfenis, van de zaligheid, van de Vaderlijke liefde. Hij heeft het heil bedacht en gereed gelegd. Ja, maar hoe kom ik tot de Vader? Want Hij is heilig en ik ben zondig. Ik heb schuld. Ik kan niet bestaan voor de Vader, daarvoor ben ik te onrein, onheilig. Ik kan niet bij dat heil van de Vader komen, ik zou verteerd worden en vergaan. Ik doop u in de Naam van de Zoon. De Zoon leidt zondaren tot de Vader. Hoe ook met schuld beladen. De Zoon wast in Zijn bloed en schenkt Zijn gerechtigheid. Door de Zoon kan ik anderen tot de Vader. Maar, hoe kom ik bij de Zoon, want ik ben zondig, ik zie dat helemaal niet, ik wil dat niet. Ik denk soms dat dat helemaal niet hoeft. Ik leef toch niet zo slecht. Ik denk soms dat ik helemaal niet mag, ik ben zo slecht, dat mag vast niet. Ik voel soms dat ik helemaal niet wil. Ik wil blijven zoals ik ben en blijven leven zoals ik doe. Voorlopig, maar dat dacht ik vorig jaar ook al. Ik doop u in de Naam van de heilige Geest. De Heilige Geest brengt zondaren bij de Zoon. Maakt gewillig, maakt vrijmoedig, maakt hongerig en dorstig. Het heil is de HEEREN. De enige God. Het volle heil is in Hem. Voor wie zou het niet kunnen? Voor u wel in elk geval en voor jouw.

Zo zijn er twee soorten verbondskinderen. Twee soorten kinderen van het volk waarvan de HEERE God is. Er zijn er en blijven er die Hem verachten, weglopen en niet bij Hem blijven. Zijn verbond, Woord, dienst, heil is een last om te ontvluchten en te ontlopen. Niet willen hebben wat Hij heeft beloofd. Dan zal er zwaarder straf zijn en groter zelfverwijt

En er zijn verbondskinderen, kinderen van het volk waarvan God de HEERE is, die leerden smeken: geef Mij een hart om U te kennen. Die hun worsteling tegen God verloren hebben. Hun verzet, hun weerstand werd gesmolten. En je smeekte: geef mij een hart om U te kennen, o mijn God. U wilt het, maar ik niet. En daarmee kom ik tot U. Is dat het?

De tweede laag is deze. De HEERE is enig. De Enige. Is Eén. Dat wil zeggen: eenduidig. Betrouwbaar. Hij heeft geen dubbel bodem. Hij beloofd en daar zit niks achter. Hij zegt het en Hij meent het ook. Geen dubbele bodem. Nou, dat word wel beproefd in je leven. Doordat het anders lijkt. Als Hij je wachten laat. Je bidt en roept tot Hem, maar Hij lijkt niet te horen. Voor jezelf niet, voor je gezin niet. Hij lijkt het niet ter harte te nemen. Het lijkt dat Hij helemaal niet gewillig is om je zalig te maken. Denk aan de Kananese vrouw. De hemel lijkt dicht, je gebed krijgt geen antwoord, je merkt er in elk geval niks van, alsof je voelt: je kan roepen wat je wilt, maar voor jou heb Ik toch geen gehoor.

En het wordt beproefd in je levensweg. Je maakt zulke dingen mee, het lijkt er niet op dat Hij me goedgezind is. Zoveel pijn en slagen, zoveel kastijding. En Hij laat zulke dingen gebeuren bij mijn kinderen waardoor ze haast de verkeerde kant opgedreven worden. Ze maken net die dingen mee en ze komen net die mensen tegen waardoor het zo makkelijk is om de verkeerde kant op te gaan. En de HEERE grijpt maar niet in en laat het maar op zijn beloop.

Hoor, de HEERE is onze God, Hij is de Enige, Eén in Zijn Woord en Wezen. Hij heeft gezegd: Ik ben uw God en van uw nageslacht. Dat is waar tot op de bodem van Zijn hart. En tegen alles in mag ik het aanklappen: HEERE, Gij zijt mijn God. U herkent Psalmen nu: al verlaat U mij, al antwoordt Gij niet, al word ik vertreden en ga ik in duisternis, al is er zoveel, nochtans, Gij zijt mijn God.

Dan de laag dat de HEERE volstrekt anders is dan alle andere goden van de volken rondom Israel. En die waren er wat. Baal en Astarte, Milkom en Kamos en nog veel meer, elk volk had zijn goden, en ook goden, meervoud is. Want al die goden hadden alleen kracht binnen hun eigen land. Daarom had elk volk ook weer eigen goden. En elke god had ook maar een stukje terrein waar hij wat betekenen kon: de landbouw, of de regen, of de vruchtbaarheid, of de bouw. En al die goden moest je ook tevreden zien te stellen en te vriend zien te houden. Of dat helemaal gelukt was wist je nooit zeker, ineens kon blijken dat er toch nog iets zat en moest je nog weer meer doen. Je wist nooit wat je aan ze had.

Wat is de HEERE dan anders! Hij is God van alle volken en hemel en aarde. Hij gaat over alle dingen. Hij heeft Zijn toorn gestild in het offer van Zijn Eigen Zoon. Hij doet alle dingen meewerken ten goede. Hij heeft heil voor heel het leven en in sterven en voor de eeuwigheid. Hij is in Jezus Christus één en al betrouwbaarheid en goedheid. . Al het andere is geen god. Bedriegt, moet je loslaten, in het sterven en voor eeuwig.

Welgelukzalig is het volk welks God de HEERE is. Dat is dan toch

wel zo! Wat rijk dat deze God onze God is. Zo anders dan andere goden. Ook die van onze tijd. Zo anders dan Bhoedda, dan Allah. Wat zijn wij toch gelukkig dat de HEERE onze God is! Dat mag je toch wel uitstralen. Ouders, in uw gezin. O wat zijn we toch goed af: de HEERE is onze God. Voor geen goud zouden we moslim willen zijn of bhoeddist, of wat voor andere godsdienst dan ook. Kent u de HEERE zo, dat u zo gelukkig bent daarin? Kennen we de HEERE zo dat wij rijk zijn met deze God als onze God?

Dan kun je toch niet anders dan daar zielsgelukkig mee zijn: dat déze God mijn God is: o HEERE, Gij zijt mijn Rots, mijn Zaligheid, Gij zijt mijn God.

Amen